

# A pofátlanságról

VISSZHANG - XLVIII. évfolyam 4. szám, 2004. január 23.

Előtet

Megmondjam, mi az, ami nekem nem jön össze a Magyar Nemzetben? Ami a Csontosnak, nagyon helyes, az ÉS-ben simán: rendesen válaszolhatni inzultusokra (Hogyan írjunk Magyar Nemzetet?, ÉS, 2004/3.). 2x próbáltam, egyből semmi, kettőből fél: egy számomra is fontos kérdést érintő, impertinens, hazug és zagyva szövegre (Csontos János: Szocialisták lesen. M. N., 2003. nov. 27.) való reagálásomat másfél hónap múlva hozták (2004. jan. 9.), fontos kitételét megkérdézezem nélkül, óne zsanér kihúzva. Címét is lehagyták, ez mondjuk, ki tudja miért, újságok szokása, ámde hogy megkurtított tiltakozásomat lekövesse egy, az eredeti Csontosnál is pimaszabb és zavarosabb újabb Csontos, az már igazán arcátlanság. Ráadásul, nem hiszed el, az a cím sikerült, miszerint Költők egymás közt. Az élet és az irodalom országútja egyaránt rögzös. De komolyan, nem vicc!

Nyilván, mivelhogy a Csontos megadja cikkében saját költői tevékenysége recepciójának föllelhetőségét, jó, nem?

Nem.

"Alföldy Jenő alapos tanulmánya a novemberi Kortársban", hogy tudjad.

Még csak nem is reklamáltam. Isten bizony, hagytam volna az egészet, franc, aki foglalkozik veletek alapon, ha ennek a Csontosnak nem állna még feljebb a feljebbnél.

Apukám bizony úgy volt vele, hogy lelkes előfizetője és olvasója volt a Magyar Nemzetnek. Ez így nem egészen igaz (csupán Megyesi Gusztáv Hogyan olvassunk Magyar Nemzetet? c. publicisztikájának Csontostól parafrazeált első sorát parafrazeáltam), de elő voltunk fizetve, jobb híján olvasta az apu, nulla lelkesedés. Tény, nem idegeskedett. Szerintem egyébként most se tenné. Katonatiszt volt, amolyan régi vágású úriember, soha durva szót nem hallottam tőle, semmiképp nem is gorombáskodna.

Nem olvasna ilyesmit.

Ha valami bárdolatlant írtam volna: de hát vagyok-e én katonatiszt?

## 3 tétel, 1 kitétel

(1) Azt írja egy Csontos nevű illető a kultuszminisztérium "Édes anyanyelvünk" pályázatával kapcsolatban (Európai dolog-e meccs közben változtatni a játékszabályokon?, Magyar Nemzet, 2003. november nem tudom, hányadikán, mert az lemaradt a fénymásolatról), hogy. Na. Nem is tudom, igazából mit ír. Többek között azt: "Már az se volna minőségi különbség, ha a kultusztárca honlapján úgy írnák át a feltételeket: a szerző neve lehetőleg K-val kezdődjön és ukorellivel végződjön." Ebben, sajna, magamra kell ismernem, dacára y helyett i, ez a nevű illető, asszem, én lennék. Európai mód' játszik picit a nevemmel, mint egérrel a macsek, de hát polgár' vagyunk vagy mi. S, mi tűrés-tagadás, bárha próféta beszélne ki a Csontosból, lehet, ezek után mégis pályáznom kéne. Ha esetleg pályáznék, esetleg nyernék, ad notam Kohn bácsi: Istenem, add, hogy én nyerjem a lottófőnyereményt, mire Isten: Oké, Kohn bácsi, csak legalább egy árva szelvényt vegyél.

(2) A kultuszminisztérium "Édes anyanyelvünk" pályázatát, keressünk egy ide illő szót, félreértésnek tartom. Sokatmondó félreértésnek: akik kitalálták-jóváhagyták, azoknak, úgy tűnik, halványlila fogalmuk

sincs arról, hogy mi van. Az irodalomban. Vagy legalábbis az országban. Itt ugyanis íróknak szó szerint filléres gondjaik vannak, nem újságnál dolgozó, vérbe frusztrált verselőknek, de igazi nagyoknak is. Tudom, hogyan él az ötven év körüli egyetemi tananyag M. költő és G. prózaíró vagy F. kritikus, egyetemi tanerő, akiknek nem 10 millió, de 10 rongy is túl jól jönne. Ez a kiírás még csak nem is cinikus, csupán a pusztá seggű realitásoktól tekint el túlzott könnyedséggel, amolyan máriaantoanettesen: ha nincs kenyered, egyél kalácsot. Ez szerény véleményem.

(3) Melyet több ízben kifejtettem (lásd ehhez a Szépírók Társasága közleményét), és most itt is megteszem, apropó bizonyos Csontos. Akibe, úgy látszik, beleakadtam, mint snecibe a horog, valahogy folyton eszébe jutok, vagy rólam jut eszébe ez-az. Csontos egyébként költő. A vers pedig tükör: túl ezen, tanít és nevel, nem beszélve arról, milyen szép dolog, ezt onnan tudom, hogy én is szoktam másokat versírássra buzdítani. Bírok tőle egy kötetrel, szóval, az élet egy darab rögzös útszakasz minekünk, költőknek.

(Kitétel) Legédesebb, hogy milyen oldalról szóltak. Szóval oldalról szóltak, barát, kolléga, családtag, tag, mind őszintén lesújtólag. Négyen, de elhanyaglanál a nevektől. Kettőnek magam említettem, ám ők már lemondták ezt az újságot. Elfogadom, nem reprezentatív szociológiai felmérés, hat polgári/konzervatív/keresztény/jobb, egyik jobb, mint a másik, mert nyilván amúgy meg tömegek sikítoznak a gyönyörűségtől, csak hogy igazán ez kell? Így kell? Vagy egyszerűen csupán az érzelmesebb lábammal keltem föl?

**Kukorelly Endre**